

Sminktrend

GURICS KRISZTINA SZEPSEGSZERKESZTŐ

ELLEBEAUTYVELEMENY

Motto : A kilencvenes évekre jellemző smink Jennifer Aniston tolmácsolásában: amikor még keveset tapasztaltunk az Életből, akkor szükségünk van a kapaszkodókra.

Neked is a divat mondja meg, hogy ki vagy. Miközben az idej sminktrendek után kutatok, a Neurotic kissé cinikus refrénje jut újra és újra az eszembe:

„Trendi vagy nem trendi ez itt a kérdés...”

Olivér Stone Doors filmje jelentősen átformálta a stílusunkat

Amikor Pajor Tamás enyhén szólva alternatív dalait hallgattam, a nagy világmegváltó gondolatok között valahogy elsikkadt ez a sor (és valószínű, hogy vele együtt még sok más is). De most alaposan elgondolkodtatott. Első reakcióm az volt: Na, az biztos, hogy nekem nem a divat mondja meg! Már-már kezdtem magam azzal ámítani, hogy ilyen korszakom nekem biztos, hogy sosem volt, én mindig annyira öntudatos voltam és annyira tudtam mindent, hogy nekem soha nem kellett ilyen mankók. Hát nem így volt. Ahogy visszapörgettem az időt, szép lassan jöttek az emlékek.

Depeche Mode-osnak lenni a nyolcvanas évek elején igenis trendi volt. Különleges, de trendi. Rettentően menőnek éreztük magunkat a barátnőmmel a házilag gyártott Dave Gahan-es jelvényekkel és a fekete posztósapkával, amiről meg voltunk győződve, hogy éppen olyan, mint amelyet Martin Gore visel. Iskola után teljes felszereltségben masíroztunk föl és alá a Váci utcán, hogy megmutassuk a világnak: mi mások vagyunk. A sminkemről akkor nem gondoltam, de igen, az is divatos volt: rózsaszín gyöngyház rúzzsal a számon és a szememet belül fekete szemceruzával kihúzva léptem át a tinidiszko küszöbét azon ritka alkalmakkor, amikor anyukám elengedett. Pár évvel később, a gimnázium falai között talált rám a kamaszkor fájdalmas meg nem értettsége és vele együtt a Cure-korszak, amihez a külsőm is látványosan idomult: fekete ruha és kiegészítők minden mennyiségben. Szinte minden egyéb színű ruhadarabom a fekete textilfestéknek esett áldozatául. A mai grunge vagy a pár évvel ezelőtti gót stílus előfutárainak ugyan látványos divatkiegészítők és fekete körömlakkok még nem álltak rendelkezésére, de a Martens bakancs mellé egy fekete szemceruza és egy tupírfésű segített a tökéletes átszellemülésben. Persze ezeket csak a szülők előtt színházi előadásnak álcázott alternatív

rockkoncertekre vetettük be, és hazafelé menet igyekeztünk visszabújni a jókislány-szerepbe. Smink letöröl, haj lelapít. Ha akkor máshogy is gondoltam, mai szemmel nézve maximálisan azonosultam egyfajta divat-iránnyal, amely bár egy szűk réteg sajátja volt, mégis trendnek számított. Csak éppen nem voltak női magazinok, internet vagy Fashion Tv, hogy bárki kimondja, ez a divat. Ezekben a ruhadarabokban, az eltúlzottra tupírozott haj és az erős smink álarca mögé bújva pillanatokra kiléphettünk az önbizalomhiány árnyékából, és valahogy másnak, különlegesnek érezhettük magunkat. Talán azért is lehetett vonzó ez a fajta identitáskeresés, mert amikor még keveset tapasztaltunk az életből, szükségünk van kapaszkodókra, egy keretre, amibe belepréselhetjük magunkat. Egy kis biztonságra a nagy határtalanságban.

A gimnázium utolsó éveiben az öltözékem jelentősen finomodott, de az enyhe rockos beütés még sokáig nyomot hagyott a stílusomon (erről árulkodik az is, hogy még mindig imádom a Guns n'd Roses-dalokat, és minden táncos bulin előbb-utóbb előkerül a léggitározás). A zenei ízlésem és a ruhatáram is meglehetősen a rock and roll hatása alá került, a szakadt farmer és a motoros bőrdzseki lett a mindenem. Egy másfél éves dél-afrikai tartózkodás nagy változásokat hozott bennem, valóságos kultúrsock volt. Ott nem voltak se cure-osok, se rockerek, csak normális, átlagos stílusú emberek. 1991-et írtunk, nálunk megjelent a Metallica várva várt fekete albuma, miközben ott még Bryan Adams 1984-es Summer of 69 című száma volt a favorit. Ott valahogy megállt az idő. Vagy talán sosem volt. Nem számított, hogy kin milyen ruha vagy cipő van, vagy milyen színnel festi a szemét. Ránézésre mindenki valahogy hasonlóan hétköznapi volt, senki nem bújít valamilyen álarc mögé, hogy a külsején keresztül próbálja kifejezni vagy éppen eldugni saját magát. Ennek ellenére sok igazi egyéniséggel találkoztam, és akadtak olyanok is, akik külsőre is kicsit mások voltak (utóbb mindegyikről kiderült, hogy európai bevándorlók gyerekei). Az európai zenei és divatkultúra utáni éhséget az MTV videokazettákra felvett adásai pótolták, amiket időközönként barátaim postáztak. Szinte mindennap megnéztem őket, mert úgy éreztem, Dél-Afrika ebből a szempontból elmaradott ország (persze ma már ez egyáltalán nem így van).

Elégedettséget és ezzel együtt felszabadulást a sminkiskola hozott számomra. Mivel gyakorolni az órákon kívül többnyire csak saját magamon tudtam, az otthoni kísérletezések a lehetőségek tárházát jelentették. Miután mindent kipróbáltam, rátaláltam a saját stílusomra. Az akkor aktuális trendet - erősen hangsúlyozott szemöldök, intenzíven kontúrozott szem és száj - félretéve a hatvanas évek tusvonalába szerettem bele, így hát minden reggel ennek jegyében készülődtem. Néhány nap alatt a reszkető vonalból tökéletes kontúr lett, és maradt is jó pár évig. Egy aprócska, de jelentős lépés az önálló stílus irányába, amivel nem baj, ha egymagam is vagyok. A környezetemnek talán fel sem tűnt az én nagy

metamorfózisom, de én éreztem, hogy belül történt valami.

Hazatérve újra magával ragadott a divat és minden, ami ezzel kapcsolatos. Ki voltam éhezve az újdonságokra. Miután lecsillapodtam, és nyugtáztam, hogy újra minden a rendelkezésemre áll, megvásárolható, kipróbálható, viselhető, szép lassan kezdett kikristályosodni, hogy ki is vagyok én. Persze ehhez még jó pár évnek el kellett telnie. Ma is érdekelnek a trendek és az újdonságok, és nagyon fontos számomra a külső, de csak egy bizonyos pontig. Nem gyakran változtatom a sminkem vagy a frizurám, ha igen, akkor is csak apró részletekben. Szívesen kipróbálok dolgokat, és mindig rajongással tölt el egy pazar színekből álló szemfestés vagy egy ragyogóan élénk rúzs, de van egy megszokott stílusom, ami én vagyok. Mára pontosan tudom, hogy mi áll jól, és legyen bármennyire is divatos egy füstös szem vagy egy vörös rúzs, kihagyom, mert nem érzem jól magam benne. Én. Ettől még csodálatos és szexi, és őszintén, meleg szívvel ajánlom bárkinek. Ahogy múlik az idő, az ember ráésszmél, hogy a kevesebb több valóban örökérvényű igazság. No és persze az arcvonások változásával egyre előnyösebb is. Így hát marad a láthatatlan alapozás, a kicsit vastagabb barna kontúr, barna spirál és persze az elhagyhatatlan rózsás-barackos pír. Nekem ez a trend.